

HANÁCKÉ NOVINY
NEZÁVISLÝ DENÍK

PSALO SE PŘED 25 LETY

Pondělí 6. října 1994

MODERNÍ HELIPORT PRO CELÝ REGION

(Olomouc) V Hněvotínské ulici v Olomouci byla v úterý za přítomnosti představitelů města Olomouce a Přerova a novinářů slavnostně otevřena nová budova rychlé letecké záchranné služby.

Záchranná letecká služba vznikla v říjnu 1990 díky pochopení a úsilí tehdejšího přednosty OkÚ J. Veselého jako reakce na potřeby regionu a spádové oblasti FN v Olomouci. Heliport letecké záchranné služby byl vybudován z garáží po sovětské armádě a od počátku bylo toto pracoviště považováno za provizorní. Postupem času rozhodl hlavní architekt města Olomouce a okresní hygienik o ukončení provozu pracoviště. „My jsme však v provozu dále pokračovali s mlčenlivým souhlasem zainteresovaných složek, ale bylo nám jasné, že tato situace není dlouhodobě udržitelná. Hned od začátku jsme vyvíjeli intenzivní snahu o definitivní vyřešení našich prostorových potřeb, které by byly v souladu se všemi předpisy a normami,“ řekl ve slavnostním projevu ředitel záchranné letecké služby Michael Fišer.

V roce 1993 byly snahy o zřízení nového objektu díky úsilí, finančním a věcným příspěvkům úspěšně završeny a v témže roce se začalo s výstavbou. Stavbu provozní budovy, hangáru, čerpací stanice, garáží prováděly Pozemní stavby Olomouc. Objekty vyhovují provozu zdravotnického zařízení i provozu leteckému, projekt vyhovuje nočním letům.

24 HODIN DENNĚ

Cílem letecké záchranné služby je rozšíření leteckého provozu na dobu 24 hodin denně. V nové budově nacházejí zázemí nejen posádky letecké záchranné služby, ale i posádky rychlé lékařské pomoci

a rychlé zdravotnické pomoci. V hangáru lze provádět i náročné servisní úpravy na letecké technice.

Čerpání pohonných hmot do vrtulníku se provádí zcela v souladu s normami ze stabilní palivové stanice, což je důležité z hlediska ekologického. Navíc veškeré plochy, na nichž se manipuluje s ropnými látkami, jsou vodotěsně izolovány od podlaží, takže v případě úniku látek nemůže dojít k prosakování do kanalizace, veškeré plochy jsou kanalizovány přes lapače oleju.

Celý projekt odpovídá standardu leteckých záchranných služeb a je v ČR ojedinělý. Sebekvalitnější zázemí by však nebylo příliš platné bez kvalitní techniky. První firma, se kterou byla navázána spolupráce, poskytla vrtulníky, které zastarávají a obstarávají drahých náhradních dílů jsou důvodem, proč se začali „porozhlížet“ po jiném dodavateli schopném nabídnout techniku kvalitnější. Tím se stala firma ALFA HELIKOPTER, se kterou letecká záchranná služba spolupracuje od počátku roku 1993. Firma nabídla velmi kvalitní vrtulníky. Zatím na těchto strojích nebyla shledána jediná technická závada. Navíc se pro Olomoucko jeví svými provozními vlastnostmi a ekonomikou provozu jako optimální. Průměrný nálet za celý čtyřletý provoz je přibližně 500 až 600 zásahů ročně. Jedná se o 600 vzletů, při nichž vrtulníky s posádkou nalétají asi 500 hodin ročně.

„Je naším cílem, aby se ve spolupráci se všemi záchrannými službami a zdravotnickými zařízeními v regionu všem občanům regionu dostalo stejné kvalitní péče v co nejkratším čase,“ dodal na závěr Michael Fišer.

Marie Gogelová

Jak chutná šnek? Zemitě jako půda, kde žije

Šneci po burgundsku jsou gastronomický zážitek.
Zdroj: www.barkona-snails.eu

Šnečí kaviár, paštiku, ale hlavně šneky po burgundsku umí připravit Radek Koňárek z Olomouce. Do netradičního podnikání se se svou partnerkou pustil před pěti lety. Ve starých českých kuchařkách přitom šneci nejsou ničím neobvyklým, v minulosti byly součástí dokonce i štědrodenní hostiny.

PETRA PÁŠOVÁ

OLOMOUC

Psal se rok 2011, když si rodina pořídila jako domácí mazlíčky tři terarijní šneky. Rozmnožili se však geometrickou řadou a ke třem dospělým za chvíli přibýlo tři sta šedesát šnečků malých. Doma zvažovali, co dál. „Syn je zkusil prodat ve škole, ale moc se mu nedařilo, tak jsme sedli k internetu a hledali, co z nich lze všechno vyrobit. Zjistili jsme, že existují šnečí afričtí, kteří se chovají uměle a z jejichž vajíček se dělá kaviár. Nadchlo nás to, a tak jsme jeli jsme přes celou republiku, abychom si domů přivezli zhruba patnáct set šneků. Udělali jsme na zahradě provizorní šnekáři a začali jsme šneky chovat,“ vzpomíná na začátky Radek Koňárek.

Chov šneka na maso

Během prvního roku měli produkci zhruba 140 tisíc vajíček, v přepočtu na váhu jde asi o osm kilo. „Po třech letech jsme si vybudovali veterinární i hygienou schválenou provozovnu

a začali jsme vyrábět kaviár, ale hlavně maso. Ve Francii se sice kaviár prodává za dvacet až dvaadvacet tisíc korun za kilo, vypadá to snadně, jenže ono není,“ říká nadšený kuchař, že doprava, produkce vajíček a příprava kaviáru přijdou drahé. Samotné zpracování kaviáru je jinak poměrně jednoduchý proces. Jen je potřeba donutit šneka, aby nakladl vajíčka tam, kam chce chovat. „Přirozeně je totiž šnek klade do hlíny, kde by se snůšky těžce hledaly, takže se dělají uměle hnízda. Vajíčka se pak vezmou, umývají se, přebírají, aby mezi nimi nebyla poškozovaná. Až jsou čistá, nakládají se do speciálního nálevu a důležitá je doba naložení, natáhnou chuť, kterou si pak už zachovají,“ vysvětluje Koňárek.

Šnek pro fajnšmekry

Kaviár nemá v českých podmínkách velký odbyt, podle Radka Koňárka jde o delikatesu pro fajnšmekry. „I proto jsme se nakonec rozhodli jen pro zpracování masa. Kromě chovaných

šneků máme i zahradní, sbírané ve volné přírodě,“ popisuje. Zpracování masa dá práci. Šneka je potřeba nechat vylačnit, aby se vyčistil a v těle nebyly zbytky potravy. Když nemá co žrát a pít, usne. „V tom okamžiku se vhodí se do vroucí vody, mrtvý je během vteřiny. Maso se při vaření smrskne, povolí a pustí se ulity, takže jde hezky vytáhnout. Pak se musí odřezat střívko, zůstane jen čistý sval,“ vysvětluje majitel šnečí farmy. Maso zpracovatelé čistí od slizu, perou ho a pak vaří zhruba pět hodin, většinou v zeleninovém vývaru. Základ pro finální kuchařskou úpravu je tím hotový. Z takto připraveného masa vyrábí v olomoucké provozovně BarkonaSnails paštiku, zkusili už i šnečí ragů, klobásky nebo burger.

Nejlepší úprava je po burgundsku

Jak šnek chutná? „Je to specifická chuť, zemitá. Nedá se k ničemu přirovnat. Maso je hladké, nemá vláknitost a když je dobře upravené, je opravdu krásně měkké. Když jíte houbu, poznáte taky, že je ze země, vnímáte listy a stromy. Tohle všechno je obsaženo v chuti šnečího masa,“ popisuje Radek Koňárek. Ne každému však taková chuť vyhovuje, proto se šnečí pokrmy dochucují zejména česnekem a bylin-

kami. Nejrozšířenější způsob je šnek po burgundsku podle receptu pocházejícího z oblasti francouzského Dijonu. Celý šnek zapečený v ulitě se připraví jen s bylinkovým máslem, podává se na bílém pečivu. Chovatel tuto úpravu označuje jako jednoduchou a čistou, zároveň velmi chutnou. „Je to vlajková loď šnečích pokrmů, nic lepšího jsem dodneška ze šneka nejedl,“ přidává zkušenost.

Šnek na štědrý den

Přestože zájem roste, ne každý chce šneka ochutnat. „Brouci jsou adrenalinový sport, kdežto šnek je maso, které s úpravou a dochucením dostává další rozměr. Ještě před pár lety se většina lidí bála, dnes je zájem větší a reagují velmi pozitivně,“ míní Koňárek. Ostatně málo se podle něj ví třeba i to, že šnek býval v českých zemích tradičním pokrmem. „Svého času to bylo jídlo chudých, lehce dostupná surovina. I slavná Magdaléna Dobromila Rettigová má alespoň čtyři recepty na šneky. Zpracování ale bylo trochu pracnější, a tak šnek přešel do jídelníčku vyšší vrstvy. Staly se taky tradičním vánočním pokrmem, protože v době půstu bylo povolené je jíst,“ doplňuje Radek Koňárek. Na štědrovečerní tabuli se teď šneci začínají vracet.

Obnovme a zatravněme polní cesty, vyzývá přerovská iniciativa

pokračování ze str. 1

„Stačí tedy vyjmout pozemky z cestami z předmětu nájmu a nebude na nich možné hospodařit. Nejnáročnější a nejdražší na tom všem je geodetické zaměření pozemků, vše ostatní je pouze věcí chůze a politické vůle,“ zmínil Horký.

Podle jeho slov je nyní na tahu městská rada. „Návrh na obnovu polních cest jsme prosazovali již na jaře v majetkové komisi města a shodli jsme se napříč stranami, že se pozemky pod nimi nemají nadále pronajímat zemědělským družstvům. Dál se to však zatím nedostalo, rada města tuto věc doposud neprojednává. Budu mít schůzku s náměstkem primátora Michalem Záchou a věřím, že jeho i radu

přesvědčíme, že to má smysl a přispěje to ke stabilizaci krajiny,“ podotkl Horký.

Avizované setkání potvrzuje i Záchá. „Zadržet vodu v krajině bychom si určitě přáli všichni, otázkou ale je, nakolik je navrhované řešení reálné a nakolik jde jen o politikum ze strany opozice,“ řekl náměstek, podle kterého je téma složitější. „Nájemních smluv máme uzavřených desítky, před navrhovaným řešením bychom tedy museli uskutečnit řadu jednání. Určitě by nebylo dobré, kdybychom se ocitli v situaci, že by některé nájemní vztahy kvůli tomu skončily. Další otázkou je, jak a kým by probíhala údržba nově vzniklých cest. Těch otázek je zkrátka víc,“ reagoval Michal Záchá.

Prach a bláto. Nezatravněné polní cesty při suchém počasí připomínají prašnou poušť, v mokřem zase bažinu. Iniciativa vyzývající k jejich ozelenění to chce změnit.

Foto: Adam Fritscher/Hanácké noviny

Byl výjimečný, lidem dělal radost, říká muž, který zpívá Gottovy písně

Honzu Mlčocha z Těšetic na Olomoucku provázely písně Karla Gotta už od dětství. Před jedenácti lety je začal sám veřejně zpívat, posluchačům se líbily, a tak vydržel dodnes. Foto: archiv Honzy Mlčocha

Písně Karla Gotta Honzu Mlčocha z Těšetic na Olomoucku provázely celý život. Miloval jeho sametový hlas. Před jedenácti lety je dokonce začal sám veřejně zpívat. Posluchačům se líbily, a tak vydržel dodnes. Úmrtí generacemi oblíbeného zpěváka, se kterým se několikrát setkal, ho proto velmi zasáhlo.

PETRA PÁŠOVÁ

TĚŠETICE

Životní dráhu slavného zpěváka sledoval Honza Mlčoch pečlivě. „Jsem věčný romantik a jeho písně mne oslovily už jako kluka. Vzpomínám si, že jsme doma měli starý gramofon, na něm desku Karla Gotta a zněla píseň Zdráv buď, Robinsone. Byla z pohádky, kterou jsem miloval. A tak mě provázela od dětství, ale nikdy by mě nenapadlo, že se zpěvu jeho písní budu věnovat,“ usmívá se.

Pocit prázdnoty

Že muži, který letos oslavil osmdesátiny, začínají ubývat síly, vycítil už před časem. „Věděl jsem, že je na tom špatně, podvědomě jsem tušil, že to nebude mít dlouhého trvání. Všechno vzalo rychlý spád. Honem natočit písničku, dodělat knihu. Bylo cítit, že mu docházejí síly. Velkým signálem bylo, když zrušil svou účast na Benátské noci, nikdy předtím žádný koncert nezrušil. Nasvědčovalo to, že opravdu nebyl v kondici,“ říká Honza Mlčoch. O úmrtí se dozvěděl od svého bratra, který mu poslal SMS zprávu. „Když jsem se to dozvěděl, semlelo mě to. Karel mě doprovázel od šesti let a čím jsem starší, tím je to pro mě silnější. Dřív jsem si spoustu věcí neuvědomoval. Pořád tomu nevěřím, že odešel, je to velký pocit prázdnoty,“ přemítá.

Od gumáckých novin ke karaoke

V mládí měl Honza Mlčoch na prvním místě sport, aktivně se věnoval kulturistice. Zpívat a ještě se slušně živit hudbou ho předtím nena-

padlo. „Už jako dítě jsem ale napodoboval různá zvířata, kamarády a pak jsem začal imitovat herce, politiky a zpěváky. Pro TV Nova jsme ještě s jedním kolegou dabovali pořad Gumoviny. V té době jsem už podnikal, měl jsem stěhovací firmu a mezinárodní kamionovou dopravu, pak jsem v roce 2004 vyzkoušel karaoke,“ líčí své pěvecké začátky. Zpíval české hitovky v jednom olomouckém baru a vystoupení mělo takový ohlas, že druhý den nakoupil skladby, aparaturu a o víkendech začal zpívat.

Po asi pěti letech jel do Prahy, kde po vystoupení dostal kontakt na hlasovou odbornici Lídu Nopovou a začal u ní školit hlas. „Jednou za námi Karel Gott přišel, říkal mi, že mě pozoruje na YouTube a že to není špatné, jen ten hudební podklad nestojí za moc. V roce 2008 jsem nazpíval píseň Stokrát chválím čas, která je i má nejoblíbenější, použil jsem Karlovo video a bavil jsem se tím, že lidé mezi námi nepoznali rozdíl. Tehdy za mnou Karel přišel a dal mi svoje hudební podklady, kde jsou vokály i jeho zpěvaček. Mám je jako jediný v České republice, moc mě to potěšilo,“ přiznává.

Věčný romantik

Zlomový byl pro Mlčocha rok 2010, kdy v Olomouci odehrál svůj první koncert a s karaoke vystoupeními v té době skončil. „Lidé si mě začali hledat víc a víc. Jenže o dva roky později mě potkala rodinná tragédie, kdy mi zemřela dcera a já se dostal do fáze, že jsem neměl na nic sílu. Nechtěl jsem nic dělat, ale pak za mnou

přišel syn, který mi řekl, že beze mě nemůže existovat. To mě probralo a začal jsem znovu zpívat. Zjistil jsem, že zpěv k životu potřebuji. Takže děkuji svým dětem i Karlu Gottovi. Bez nich bych to nezvládl,“ říká otevřeně a přiznává, že Gotta obdivuje i pro jeho píli a energii. Váží si také jeho laskavosti a pokory, s jakou se vždy choval ke svým fanouškům. „Je to droga. Když jsou lidé s vámi stejně naladěni, je to něco silného, nedá se to jen tak opustit. Karel Gott měl v sobě pozitivní energii a byl úžasným člověkem. Jediného fanouška nenechal odejít bez podpisu. Bylo vidět, že to, co dělá, dělá pro ně. Měl je rád,“ vysvětluje Honza Mlčoch.

Nejsem jako on

Jen pár dní po zprávě, že česká pěvecká legenda odešla do hudebního nebe, se mu začaly hrnout pracov-

ní nabídky. „Některé byly opravdu za hranic respektu vůči Karlovu úmrtí a v ten čas naprosto nevhodné, ovšem přišly i zajímavé projekty. Teď mě čeká spousta vánočních, adventních koncertů, které už jsou domluvené půl roku dopředu. Přemýšlel jsem, jestli je absolvovat, ale pak jsem si řekl, že Gott k Vánocům neodmyslitelně patří, a že by si určitě přál, aby si lidé dál připomínali jeho písně,“ krčí rameny a upozorňuje, že nikdy neměl a ani nemá ambici být jako Karel Gott. „Nemyslím si, že jsem on a nechci být jako on. Jen miluji jeho písně, jsou o lásce a pro ženy. Nesnažím se ho napodobit, jsem svůj. Karel Gott byl výjimečný. Jsem rád, že jsem mohl žít v jeho době a že můžu zpívat písně někoho, kdo lidem dělal radost. Budu rád, když je potěším i já,“ doplňuje interpret.

INZERCE

Editorial

Vážení čtenáři, jelikož další vydání Hanáckých novin vyjde až v prosinci jako dvojčíslo, věnujeme se třiceti letům od nejzásadnější historické události životů většiny z nás na těchto stranách. Za pozornost stojí rozhovor s mladým badatelem, který se na události listopadu 1989 dívá vědecky jako na předmět zkoumání. Je to trochu jiné čtení, než obvykle podobná témata nabízejí, nevzpomíná se, ani nedochází na výklady a závěry, historik zkrátka studuje materiály. Někdy může působit zvláště, že k různým oblastem nejsou prameny, nicméně zkoumat lze jen to, co se zachovalo a tak i po vydání knihy, kterou s kolegy připravuje, zůstane nejasnosti.

Na to zjistit, kam jsme se za tu dobu posunuli, si stačí mezi reklamami počkat v televizi na zprávy. Místy to pořádně drhne, na druhou stranu přes dvě třetiny obyvatel jsou podle průzkumu se svým životem spokojeni a nárůst se mírně zvyšuje.

Snad i díky lidem, o kterých píšeme. Například zpěvák cover verzí písní Karla Gotta říká, že se nesnaží vypadat jako nejuspěšnější český zpěvák, jen chce jeho písněmi těšit ostatní. Může se to zdát málo, ovšem pokud Gott nazpíval téměř tisíc písní a prodal padesát milionů desek, je to fenomén spojený s životy mnoha lidí. A jelikož se Mistrov písně špatně zpívají u tábora, jsou vystoupení dobrou příležitostí si je připomenout.

Hodně jsem zvědavý, jak dopadne snaha menších olomouckých podnikatelů z centra města spojit se pod jednu značku a společně se propagovat. Prázdných výkladů je na těch pár ulic víc než dost. Můžeme nad tím přemýšlet, až si půjdeme do některé z výdejů vyzvednout zboží objednané přes internet.

Pravidelně rád čtu názory starostů a starostek. Je to vlastně podobné jako s tím vylidněným centrem. I tady je důležité udržet lidi na venkově a probudit v nich zájem o dění kolem. Ostatně jak říká starostka Záběštiny Lhoty Hana Blatáková: „Problémy jsou stejné, jestli jde o velkou nebo malou obec, to je jedno.“

Přinášíme také zprávu o skupině dobrovolníků, která se rozhodla otevřít po letech branku v olomouckých městských hradbách nebo o Semínkovně, což je skříňka, která slouží jako místo pro výměnu semen. Podle lidí z iniciativy jsou občasná setkání stejně důležitá jako celá myšlenka. Určitě by si lidé mohli poslat semena poštou, ale něco by tomu chybělo.

Doporučil bych i rozhovor s fotbalovým trenérem v důchodu Petrem Uličným. Tohle je zase čistě vzpomínkové povídání. Z „bouřliváka Johna“ je cítit klid a spokojenost. Aby ne, nikdo toho v české lize neodkoučoval víc, může v pohodě bilancovat. Navíc ve sportu zůstal a pokračuje jako člen představenstva Sigmy Olomouc. Vyzkoušel si i disciplinární komisi, necítil se tam však dobře: „Mám sociální cítění a velikánské pokuty, které se dávaly klubům, mi přišly hodně nepřijemné.“

Ať je vám s říjnovým vydáním Hanáckých novin dobře
Ondřej Zuntých, šéfredaktor

Osłavy Dne vzniku samostatného československého státu

Lampionový průvod

pondělí 28. října 2019

14:30 | Horní náměstí | 100 let Velké Olomouce aneb Veselý let stoletím

multizánrové představení odlehčenou formou kabaretu s tancem, živou hudbou a skeči zpracovává významné události uplynulého století na území Olomouce i celého světa...

16:00 | Horní náměstí | Red Socks Orchestra

mladý orchestr hrající širokou paletu žánrů od taneční hudby třicátých let přes rock'n roll, funk, pop, až po současné hity

17:30 | Lampionový průvod

Horní náměstí – Dolní náměstí – Kateřinská – Michalské stromořadí – Bezručovy sady – nábřeží Přemyslovců – Žižkovo náměstí

18:00 | Žižkovo náměstí | Pietní akt & ohňostroj

Vojenská hudba Olomouc
kladení věnců k pomníku TGM
ohňostroj

zve statutární město Olomouc

Listopad ve fotografiích Petra Zatloukala

Fotograf Petr Zatloukal, vedoucí Ateliéru fotografie na Katedře výtvarné výchovy Pedagogické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci, fotografoval samozřejmě také listopad 1989. Vybrali jsme několik jeho snímků, které dokumentují dobu a současně přibližují tehdejší nejistou i vzrušenou atmosféru. Zatloukal má ke každému snímku nějaký příběh, vzpomínku. Zákulisí okupační stávky olomouckých vysokoškolských studentů zdokumentoval v obrazové publikaci s názvem *Gaudeamus*, která vyšla v roce 1990, podruhé v roce 2009.

„Karel Kryl vystoupil v Olomouci na koncertě na podporu stávkujících studentů.“

„Při okupační stávce měli studenti v učebnách různé sekce: sekce malířů, kreslířů, tiskařů, sekce rozmnožování. Tam byl stroj napojený na písáčky, které psaly na průklepák – tak se tehdy množily ty materiály, žádné kopírky nebyly. První kopírovací stroj jsme pak přivezli z Vídně díky Pavlu Landovskému. Muselo to být na začátku prosince, protože jsme tam potkali Mikuláše.“

„Happening, během něhož vznikla na Envelopě kolem sídla OV KSČ zeď z papírových krabic s nejrůznějšími nápisy, byl inspirován skupinou Pink Floyd. Fascinovalo mě, jak komunisté lezli z budovy po šichtě a jak se báli a rejdlili tak jako myši, když hledali, kudy se dostat ven. Nechtěli to zbořit, ale ani se nechtěli setkat s lidmi, kteří tu zeď postavili.“

„Plné náměstí Míru, dnešní Horní náměstí, to byla generální stávka, na kterou přišlo padesát tisíc lidí.“

Po třiceti letech od revoluce by byl Kryl zklamán

Proslavily ho písně jako *Bratříčku zavírej vrátka* nebo *Morituri te salutant*. Stejně tak byl známý svým kritickým pohledem na dění ve společnosti i politice. Osobnost Karla Kryla se stala inspirací pro zážitkovou expozici v rodné Kroměříži, která zdůrazňuje jeho nezaměnitelné dílo. Byla v něm radost, vtip i poetika, ale zároveň vzdor, smutek a sarkasmus. Kryl by letos oslavil pětasedmdesáté narozeniny.

PETRA PÁŠOVÁ

KROMĚŘÍŽ

Expozice věnovaná Karlu Krylovi je umístěná v budově Starého pivovaru v centru města, vitríny s muzejními artefakty ani hudebníkovy osobní předměty tam ale ve větší míře nenajdeme. Zaměřuje se na tvorbu básníka s kytarou. „Expozice návštěvníky přímo vtahuje do Karlových myšlenek a jejím hlavním smyslem je vyvolat v nich pocity, prožitky a emoce. Každá z pěti místností je věnovaná jedné písničce nebo písničkám. Přichází to velmi oceňují, nečekají takovou prezentaci,“ říká tamní průvodkyně Jana Knapková.

Vyvláštěná tiskárna

Hned u vstupu jsou do dlažby vetknuty texty písní, lidé po nich chodí. „Je to smut-

ná symbolika, nikoli špatný úmysl. Krylova rodina v Kroměříži prožila poměrně těžké časy,“ vysvětluje pracovnice muzea. Dědeček Karla Kryla v Novém Jičíně založil tiskárnu, a když v roce 1938 Němci zabrali Sudety, přestěhovala se rodina do Kroměříže, kde se česká tiskárna mohla uplatnit. „Jenže také tady narazili na problémy. Zdejší rodák Alexej Čepička, zeť Klementa Gottwalda, se vrátil z koncentračního tábora a někteří spoluvězni vypověděli, že se tam až tak špatně neměl, no a pan Kryl o tom vydal knížku,“ popisuje Knapková. A tak byla v roce 1948 tiskárna vyvlastněna a předána pod státní správu, o dva roky později přišla fyzická likvidace. „Celá rodina tomu musela přihlížet, Karlovi tehdy bylo šest let. Tatínka poslali na práce a maminka žila se třemi dětmi v nuzných

Vždy mu záleželo na tom, jak se k sobě lidé chovají, říká o zpěvačce Jana Knapková z expozice Karla Kryla v Kroměříži. Z jeho písní a textů je to znát.

podmínkách. Několikrát se stěhovali a v roce 1957 se vrátili do Nového Jičína. Karel mi to sám vyprávěl, když jsme se v devadesátém roce potkali,“ vzpomíná žena.

Velký nápor srdce nevydželo

Mnozí lidé si dodnes myslí, že Karel Kryl emigroval do Německa. Jana Knapková upozorňuje, že skutečnost byla jiná. „Hráli tehdy v Německu a Karla nepustili zpět přes hranice. Musel tam zůstat, i když nechtěl, protože byl patriot. Po revoluci ale bydlel

v Mnichově a do Čech jezdil na koncerty, byl zklamáný vývojem, který tady nastal a byl velmi kritický. Asi ho i mrzelo, že se nemohl víc uplatnit ve společenském a politickém dění, měl obrovský přehled a zkušenosti,“ dodává. Velmi těžce nesl písničkář rozdělení republiky. Slováky i Slovansko měl rád. „Nápor na něho byl velký, všichni ho plácali po ramenou, všichni se s ním znali, hodně koncertoval a byl vyčerpaný. Není tak divu, že měsíc před jeho padesátými narozeninami to srdíčko nevydrželo,“ podot-

týká Knapková ke Krylovi úmrtí v březnu 1994.

Po revoluci se vydal i do svého rodného města. Jana Knapková mu tehdy byla průvodkyně. Neskrýval, že na město nemá dobré vzpomínky. „Přivítali jsme ho chlebem a solí, hbitě vytáhnul nožik a kus si z pecnu odkrojil. První večer se chtěl projít po městě, měla jsem možnost mu dělat společnost. Šli jsme kolem zámku, pamatoval si na místo, kde bydleli a bylo vidět, že se mu oči trochu zaleskly. Druhý den měl koncert na zimním

stadioně, přišlo asi pět tisíc lidí,“ popisuje. Na některé místní prý nezapomněl, i když tvrdil, že Kroměříž je nejhorší město na světě. „Říkal, že se tady pěstí hrozilo i za rakvemi. Velmi rád vzpomínal na svérázného pátera Josefa Konvičku, který Karla učil náboženství. Když odsud odjížděl, říkal, že Kroměříž neodpustil, ale dal mi stokrunu, abych koupila květiny na hrob kněze,“ pousmála se.

Trochu jedovatý, ale laskavý

Jana Knapková má z Krylových písní nejraději *Morituri te salutant* a *Posledního Moravana*. „Trochu mne mrzí, že jsou v pozadí jeho knížky. Jsou hluboké a vtipné. Uměl skvěle zacházet s jazykem i slovem, měl pro češtinu velký cit,“ zamýšlí se. Kromě toho Kryla popisuje jako velice kritického, trochu jedovatého, se schopností vždy trefit hřebíček na hlavičku a mysllet dopředu. „Byl také laskavý a vlídný, to jistě potvrdí ti, kteří ho více znali. Z toho, co se dnes děje ve společnosti, v politice by byl zklamáný. Vždy mu šlo o chování lidí k sobě navzájem, to je ostatně i z písniček a textů poznat. Je velká škoda, že zemřel záhy po revoluci. Kdyby žil do stovky, stálo by měl co říct,“ říká Jana Knapková.

Vesnice roku 2009: V Tučíně to pořád žije

Je to přesně deset let, co se Tučín stal Vesnicí roku. Zvítězil tehdy nejen v Olomouckém kraji, ale i na celorepublikové úrovni. Dodnes se žádné obci z regionu nepovedlo takový úspěch zopakovat. Přesto vesnice nedaleko Přerova na vavřínech neusnula, stále se rozvíjí a pracuje na sobě.

Starosta Tučína Jiří Řezníček.

Retenční nádrž v Tučíně v roce 2016 oživil dřevěný altán pro pozorování vodní fauny a flory. Místo se stalo oblíbenou částí obce pro vycházky do přírody. Foto: P. Pášová/HN

PETRA PÁŠOVÁ

TUČÍN

Když starosta Tučína Jiří Řezníček vaří svým hostům kávu, podává ji ve stylových hrnčičkách. Jsou z keramiky, ručně vyrobené a nechýbí na nich obecní logo. Vyrábí je místní obyvatelka, která má keramiku jako koníček. „Skoro každý rok jejich design měníme. Nejprve byly velké čajové, ale hodně lidí mělo zájem o malé, na kávu, tak jsme je nechali udělat. Ale i některé naše akce mají vlastní hrnky s logem, třeba Tučínský špekáček. Hasiči zase měli pивní korbely,“ ukazuje starosta obce, že i zdánlivé detaily mají ohlas.

Keramika má v obci vůbec velký ohlas, o kurzy byl zájem, obec se proto rozhodla zřídit specializovanou dílnu. Vybudovat by ji chtěli v přístavbě mateřské školy. Loni udělali první krok. Při opravě střechy školky vznikl nápad postavit dílnu v půdních prostorách. Sloužit bude dětem i veřejnosti. Letos se nepodařilo získat dotaci, Tučín chce proto zkusit štěstí příští

rok znovu. Dílna každopádně bude, protože stejně jako u většiny projektů se při neúspěchu s dotacemi nakonec zastupitelstvo rozhodne financovat projekty z vlastních zdrojů.

Tučín jako úspěšná vesnice

Do soutěže se Tučínští hlásili poprvé v roce 2006, tehdy získali čestné uznání. O rok později už to byla Modrá stuha za společenský život. „Lidem se soutěž líbila, někdo totiž ocenil jejich práci a snahu. Cena spolky nastartovala ještě víc a tak jsme se hlásili v dalším roce znova. Získali jsme Fulínovu cenu za květinovou výzdobu, a když jsme se v roce 2009 ucházeli opět, stali jsme se nejprve Vesnicí roku Olomouckého kraje a pak i České republiky. Dodnes na to rádi vzpomínáme,“ přemítá starosta.

Tím ale úspěšně tažení neskončilo. Jako celonárodní vítězové pokračovala vesnice ještě v evropském kole a do Itálie, kde se konalo vyhlášení, se tehdy vypravil plný autobus. „Poprvé v historii České republiky jsme

se dostali mezi prvních deset nejlepších obcí a stali jsme se vicemistry Evropy. Moc nás to potěšilo, ale říkali jsme si, že je možná dobře, že jsme soutěž nevyhráli. Byla by to další velká zodpovědnost, i tak jsme si to užili,“ usmívá se Jiří Řezníček. Přestože už uplynula pětiletá lhůta, po které se do soutěže přihlásit nemohli, nový boj o umístění nezavazují. „Zatím jsme stále jedinou obcí z Olomouckého kraje, která zvítězila v celorepublikovém klání. Čekáme, že někomu žezlo předáme, a pak se možná znovu přihlásíme,“ krčí rameny.

Bohatý kulturní život

K desetiletému výročí si obec nadělila slavnostní vyšívaný prapor. Je na něm stuha, která jubileum připomíná. „Tehdy jsme byli na vrcholu činnosti, výš už to snad ani nešlo. Bylo to úžasné, i když velmi náročné období. V dalších letech se malíčko zvolnilo, ovšem úroveň si držíme dodnes. Spolky pořád šlapou dobře, vymýšlejí akce, ale nakonec jsme zůstali jen u několika osvětlených. Například máme čty-

ři plesy, což je pro čtyři sta čtyřicet obyvatel hodně,“ vyjmenovává starosta. Největší událostí jsou hodové slavnosti a Tučínský špekáček, což je festival folkových a country kapel. „Každoročně pořádáme vinobraní, Kateřinské posezení s Tučeňáky. Máme tady kapelu, která hraje folk i lidovky, písničky, které lidi znají a rádi si je zazpívají. Je to posezení, na které si v obci sami napečeme kačenu. Lidé si mohou zatancovat, zazpívat a dobře se najíst,“ zve a doplňuje, že díky spolku Nadšenců se zase drží tradice vodní medvěda.

Voda z bazénu jako závilka

Díky tomu, že z Přerova vede cyklostezka až do Teplic nad Bečvou, navštěvují obec turisté. Přes léto se mohou osvěžit na koupališti napuštěném přírodní vodou bez chemie. „Máme to jako koupání na vlastní nebezpečí, bez vstupného. Voda je ale kvalitní, odebíráme vzorky a splňujeme podmínky. Letos jsme vodou z bazénu začali zalévat i stromy. Před pár lety vznikla fit stezka

a discgolfpark. Líbilo se nám, že je to sport pro všechny generace, který mohou hrát děti i senioři,“ míní Jiří Řezníček.

Před dvěma lety v Tučíně otevřeli Dům tradic a řemesel. Návštěvníci ho najdou v jedné z nejstarších usedlostí ve vesnici, poznat jde podle modro-žluté fasády. „Je tam vidět, jak se dřív žilo, sportovalo. Darované věci jsou od místních, ale přispěli i přespolní. Nemáme pravidelnou otevírací dobu, muzeum je přístupné během obecních akcí nebo po domluvě. Zájem o něj je a těší mě, že někteří, kteří původně s jeho vznikem nesouhlasili, mi pak osobně řekli, že změnil názor,“ těší starosta.

Těžké kamiony nerespektují zákaz

Blízkost většího města má svoje výhody, nicméně negativem života nedaleko Přerova je podle Jiřího Řezníčka silná nákladní doprava. „Přerov je teď přeplněný auty a cítíme to i my, jezdí nám sem těžké kamiony. Po třech letech se nám

podarilo v obcích Želatovice, Tučín a Pavlovice alespoň prosadit zákaz vjezdu autům nad dvanáct tun. Bohužel to ale ne všichni respektují,“ posteskl si starosta, za kterým dokonce občas chodí lidé ze vsi s dotazem, jestli cedule stále platí. Pomoci by podle něj mohly snad tvrdší sankce. Aktuálně spolu s dalšími obcemi řeší i náhradní cestu přes pole pro zemědělskou techniku. „Zemědělci někdy pracují v noci a lidé se nevyší, pod okny jim hučí traktory a domy praskají. Chceme proto dělat obchvat zpevněnými polními cestami, podáme společnou žádost na Pozemkový úřad a budeme se snažit ho udělat, abychom občanům vyšli vstříc,“ říká Řezníček.

O prázdninách v obci dokončili školní zahradu a mimo jiné chystají i studii zeleně a parkování. Stejně jako ve městě se i na vesnici začíná stávat množství aut neúnosným, ve vsi proto zamýšlejí udělat jednotný systém, ke kterému chce obecní úřad uspořádat veřejné jednání.

Prosenické muzeum se věnuje vojákům i kovářům

Hned tři nové výstavy nabízí naráz Muzeum v Prosenicích na Přerovsku. Věnují se uměleckému kovářství a také armádě. Nitkou, která expozice spojuje, je přátelství všech tří vystavovatelů. Přístupné jsou do začátku listopadu.

PROSENICE

První výstava upoutá návštěvníka hned při vstupu. Na dvou panelech jsou k vidění fotografie ze vzpomínkových akcí na válku prusko-rakouskou z roku 1866 v Tovačově na Přerovsku. „Loni jsme tady měli výstavu ke stovému výročí Československa a Jiří Jemelka, člen Komitétu pro udržování památek z války roku 1866, se jí zúčastnil jako divák. Tehdy vznikl nápad, že bychom mohli udělat výstavu z fotografií, které byly vystavovány na zámku v Tovačově v roce 2016,“ vysvětlil organizátor a kurátor výstavy Milan Pospíšilík.

Fotografie ukazují vycházku po bojišti, odhalení naučné stezky a bojové ukázky rekonstruující historické válečné události od roku 1993, kdy vzpomínkové akce začaly. Konají se vždy v půlce července, při kulatém výročí se odehraje bitva.

V jedné ruce kleště, v druhé kladivo

Pravá část přízemí muzea se věnuje práci uměleckých kovářů otce a syna Jurdových. Kromě kovaných děl nechybějí ani skicy a návrhy, fotky nebo informace ze života šikovných řemeslníků. „Máme tady také maketu kovářny s dvě stě let starou kovadlinou

z Majetína na Olomoucku. Všichni návštěvníci si mohou zkusit, jaké to je kovat železo. Pec sice neroztápíme, ale i tak mohou vzít do kleští kus kovu a druhou rukou kovat. Není to vůbec jednoduché,“ pokračoval Pospíšilík. Jméno Jiřího Jurdy staršího je spjaté hlavně s Přerovem a hradem Helfštýn. Téměř všechno kování, brány i mříže jsou dílem právě tohoto regionálního kováře. Syn Jiří Jurda mladší zdárně pokračuje v jeho stopách. Je podepsaný například pod moderním křížem s trnovou korunou na Svědských šancích nedaleko Přerova. Památník připomíná oběti masakru karpatských Němců, Slováků, Maďarů a Rusa. Pracoval i na logu pro pivovar Zubr.

Gulag. Místo, kde život nemá cenu

Levá část rozlehlé místnosti pak patří vojenským a policejním uniformám. Vystaven je i model oděné vězeňské služby. „Hned v úvodu ukazujeme současné šaty Hradní stráže, uniformy Sboru národní bezpečnosti nebo leteckou uniformu z padesátých až šedesátých let, která patřila pilotu první třídy bojových letounů Fran-

Milan Pospíšilík před tabulí popisující šikovnost uměleckého kováře Jiřího Jurdy staršího.

Foto: Petra Pášová/Hanácké noviny

tišku Rozkošnému. Cenný je kousek oděvu ruského legionáře, který se vyznačuje krásnou čepicí a detailem v podobě dýky za opaskem,“ popsal kurátor.

Upozornil také na příběh Vasilu Coky, který pocházel z Podkarpatské Rusi. Hned potom, co území na začátku druhé světové války zabralo Maďarsko, odešel se spolužákem do Sovětského svazu. „Myslel si, že tam budou studovat, jenže Rusové je hned zavřeli za nelegální překro-

čení hranic do gulagu. Na tohle období vzpomínal jako na nejstrašnější ve svém životě. Život v lágru neměl vůbec žádnou cenu. Říkal, že bojovat ve válce bylo snazší, než být vězněm v gulagu,“ připomněl děsivé zážitky. Coka pak bojoval na Dukle a během osvobozovacích bojů se dostal do Bystřice pod Hostýnem. Němci jej tam těžce zranili a v nemocnici ve Vsetíně mu zachránili život. „Do Bystřice se pak často vracel, a když v roce

2015 zemřel, jeho dcera dala otcovu uniformu sběrateli Františku Sklenářovi. Díky tomu si ji lidé mohou prohlédnout i u nás. Dostal Československý válečný kříž a řadu dalších vyznamenání a ocenění,“ připomněl ještě. Expozice sběratele Františka Sklenáře prezentuje i zimní kabát „kopřivák,“ který známe například z filmu Tankový praporek, policejní vysílačky, tankistické přilby nebo povolávací rozkaz a další předměty z vojny. (paš)

Muzeum v Prosenicích bylo otevřeno před pěti lety v jednom z největších gruntů v obci. Nabízí ukázkou vesnického života, ale i zemědělského nářadí. Otevřeno je v letní sezoně každou neděli od 14 do 17 hodin, přes týden pouze po předchozí telefonické dohodě. Aktuální trojvýstava bude otevřená až do 3. listopadu.

Letním kinem provede naučná stezka

Olomoucké letní kino přijde o svůj typický prvek. Kvůli špatnému technickému stavu je nutné zbořit zastřešení podia připomínající hříby, které má kino i ve svém logu. Správci areálu chtějí během demolice zprůchodnit roky nepoužívanou branku v barokních hradbách. Park pod dómem tím spojí s centrem města.

ONDŘEJ ZUNTYCH

OLOMOUC

Posledním filmem promítaným ve známých kulisách byl 28. září Život je krásný Roberta Benigniho. Takzvané hříby neboli dřevěná konstrukce chránící plátno přestává stačit současným normám. Třidvacetiletá stavba proto musí bez náhrady pryč, nová by nesplňovala podmínky územního plánování. Olomoucká radnice začala přibližně před deseti lety připravovat novou podobu okolí Dómského návrší a získalo povolení na přestavbu celého areálu. „Správa nemovitostí Olomouc, která teď situaci za město řeší, využívá platnosti demoličního výmě-

ru. Demolovat lze, nic nového stavět ne. Zůstane tedy nezastřešené podium, které bude rychle chátrat. Už vymýšlíme náhradní dočasnou konstrukci,“ řekla vedoucí areálu letního kina Kateřina Kohoutová.

„Hříby“ nejsou jedinou věcí, která se bude bourat. Nejprve se budeme snažit zprůchodnit původní kanalizaci, protože když se v osmdesátých letech začal amfiteátr propadat, vyřešili to tehdy několika domíchávací s betonem, který nalili po podzemí. Na několika místech prorazil kanalizaci, takže je zanesená a nefunkční,“ přiblížila Kohoutová.

Zmizet má i nevyužívaná část hlediště za promítací

Dřevěné zastřešení pódia a plátna olomouckého letního kina znali diváci 32 let. Oprava není možná, a tak konstrukci čeká demolice.

Foto: www.letnikinoolomouc.cz

kabinou ve špičce tereziánského opevnění, na kterém letní kino stojí. Bourat se budou i zidky vpravo od pódia, do kterých vedl roky svod ze sousedních střech. Stavební práce má financovat Správa nemovitostí Olomouc.

Spojit město

Kromě práce pro letní kino se Kohoutová se skupinou nadšenců podílí také na projektu Letňák spojuje město. Jejich snahou je otevřít po letech branku se schodištěm ze 17. století známou jako Cikánský výpad. Ještě v devadesátých letech umožňovala dostat se z parku u Mlýnského potoka do centra. Aktivitu hradí iniciativa z peněz od Nadace Proměny Karla Komárka. Ukázalo se ale, že přidělených sto

tisíc korun veškeré náklady nepokryje. Město proto přislíbilo pomoc. „Jedná se o bohubilý záměr, který si zaslouží podporu samosprávy. V minulosti se zde o něčem podobném uvažovalo v rámci projektu Olomoucký hrad, který ale nakonec nedošel svého naplnění. Jsem rád, že nyní s iniciativou přichází nájemce kina a je do něj zapojena veřejnost,“ uvítal zprovoznění branky náměstek primátora Matouš Pelikán (KDU-ČSL).

Původně měla být nová cesta k dispozici teď na podzim. Když však brigádníci vyvezli ze zasypaného průchodu hradbami stovky koleček listů, hlíny a odpadu, začal terén dýchat a pracovat. Otevřít branku chce tedy skupina

po jednání s úřady a památkáři až někdy mezi březnem a květnem. Předtím je ještě potřeba spravit například opadávající omítku, srovnat stupně schodiště nebo přivést elektřinu. „Proč se o zprovoznění branky vlastně snažíme? Mít takovéto místo a nepoužívat ho je podle nás škoda. I na mapě je vidět, že jde o výraznou zkratku příjemným prostředím. Pro místní i pro turisty, kterých do letního kina denně spousta zabloudí a chtějí projít skrz,“ podotkla Kateřina Kohoutová, že přínosem může být i podpora cestovního ruchu. „Doteď jsme si nebyli vědomi toho, že by lidé víc znali pojem Cikánský výpad, ale najednou je v ulicích slyšet, mluví

se o tom, zájem je,“ doplnila. Zkratka by měla být v provozu za denního světla během otvírací doby areálu.

Zastavení na trase

Dobrovolnický kolektiv plánuje vytvořit v amfiteátru také naučnou stezku. Měla by upozorňovat na výjimečnost místa, kde podle Kateřiny Kohoutové žije například nejvíce netopýrů v Olomouci. „Začali jsme s tvorbou broukoviště, k tomu bychom chtěli ukázat, kolik náleto- vých rostlin tady roste. Pelyněk, chmel, bez. Vypíchnout, k čemu všemu se dají použít. Chodíme kolem nich, uprostřed města, ani je přitom neznáme. K tomu samozřejmě povídání k brance a historii celého areálu,“ přiblížila správkyně.

Organická konstrukce ze dřeva a oceli je dílem architekta Josefa Jandy a inženýrů Jaromíra Dostála, Pavla Pospíšila a Jaroslava Kučery. Šlo o nejvýraznější změnu v areálu po jeho rozsáhlé rekonstrukci a modernizaci v letech 1984-1987. Zajímavostí je, že „hříby“ měly znázorňovat koruny stromů, které v té době po stranách jeviště rostly a konstrukce se tak s nimi propojovala. Uvnitř dřevěného žebroví bylo instalováno osvětlení, které zesilovalo večerní návštěvnu kina. Zdroj: Letní kino Olomouc

KOMERČNÍ ČLÁNEK

Do Olomouce přijedou přední ekonomové. Řešit budou vliv technologií na pracovní trh

Fenomén čtvrté průmyslové revoluce přináší podnikatelům příležitosti ke zvýšení efektivity a snížení nákladů. Rozvoj v oblasti automatizace nebo digitálních technologií má však značný vliv na požadovanou kvalifikaci a přináší nové výzvy pro trh práce obecně.

Právě o tom bude konference Digitalizace – úspěch nebo nezaměstnanost, kterou na 16. 10. připravuje Moravská vysoká škola Olomouc (MVŠO) ve spolupráci s Hospodářskou komorou ČR.

„Mám radost, že realizujeme partnerství s Hospodářskou komorou a tato akce je jedním ze společných milníků. Jako business škola chceme spolupracovat se zástupci podniků v Olomouckém kraji a vytvořit z něj prosperující region. O tom, že se nám to zatím úspěšně daří, hovoří i čísla o uplatnitelnosti absolventů. Ta se pohybuje kolem 99 procent,“ zmiňuje Jarmila Zimmermannová, rektorka MVŠO.

Rektorka Jarmila Zimmermannová prosazuje studenské praxe ve firmách.

Na akci vystoupí řada odborníků na českou ekonomiku. Mezi ně se řadí i Vladimír Dlouhý, prezident Hospodářské komory ČR, bývalý ministr průmyslu a obcho-

du a poradce výkonného ředitele Mezinárodního měnového fondu. Dlouhý se ve své přednášce bude věnovat strategii hospodářského rozvoje ČR a příležitostem, které

se naskýtají podnikatelům v Olomouckém kraji.

Konference se zúčastní i Erika L. Kuenne z Velvyslanectví USA, která se zabývá otázkou Ame-

ricko-české hospodářské spolupráce a je odbornicí v oblastech obchodní logistiky, strategického a analytického plánování. Ty jsou úzce spojeny s tématem čtvrté průmyslové revoluce, nástupem technologií a změnou podmínek na pracovním trhu.

Samostatný přednáškový blok bude mít na konferenci i Moravská vysoká škola Olomouc. Ta dlouhodobě poskytuje manažerské vzdělání s důrazem na informační technologie a podporu rozvoje malých a středních podniků, které jsou pro Olomoucký kraj s ohledem na ekonomickou stabilitu stěžejní. Za MVŠO zde vystoupí vedle rektorky Zimmermannové a prorektorky Lidařkové i zakladatel školy, Josef Tesařík.

Akce se uskuteční za podpory IT společnosti TESCO SW, která je jedním z nejvýznamnějších zaměstnavatelů v Olomouckém kraji. „Naše společnost samozřejmě reaguje na celosvětový trend digitalizace rozšiřující se do škol, domácností i malých a středních podniků a vyvíjíme smart produkty a řešení využitelná v mnoha oblastech. Teď například v oblasti úspory energií a nákladů za ně, neboť udržitelnost zdrojů je velmi aktuálním tématem,“ uvádí Svatopluk Beneš, generální ředitel TESCO SW.

Co nám naši říkávate

O nás na Hanácké ambasádě sme převítale podzem jož 19. září novém programem Přendite si splknót. Pravidelni čtenáři Hanáckých novin vijó a tem ostatnim to řekno včel, že každé ten pořad má svy dany téma. Tém letošnim belo: Co nám říkávate naši staři. A každé z členu ambasáde se teho témato chetl po svym. Nekdo spomněl prarodiču, nekdo starých sedláku, já zasé svých rodiču a pani očetelke. Tož posod'te sami.

PETR LINDUŠKA

Tož spomenót na to, co nám děckám čas-to tróbilé naši, není levky. Jednak proto, že dež nám te věce říkávate, bele sme eště moc mali a jakse sme to nevnimale. Ono je dokázany, že maly děcko si zapamatoje maximálně první jedno až dvě věte. Dež na něho vechrlyte litánijo všelejakech rad, pokenu a ponaočení, mužete si bet jisti, že se to mine ócenkem. No a dež sme pak trochu poverustle, zjistile sme ve své pubertální péše, že není vubec potřeba te naše stary - tenkrát meslim skoro šterecetilety - rodiče poslóchat, protože jejich názore na svět só zastaraly a zakonzervovany kde-se v padesátých letech, což je tak dávno, že si jož nikdo nemuže pamatovat, kde to vlastně belo. Přesto bech si po dlóhym přeměšleň dokázal spomenót na pár óslovi, keréma mě muj tata občas čas-toval. Jedno z nich belo: „Pohlavkové suší budou létat kolem uší!“ Řikával to česke, protože v hanáčtění be se to dost těžko rémovalo. A řikával to často, protože v letech šedesátých a sedmdesátých se eště legálně mohle děcka leskat. To né, že bech si stěžoval, že sem občas dostal lepanec nebo pár po čoni, to sem sice dostával, ale patřelo to k vechovávacim prostředkum, tajak dneská třeba zákaz mobilování na pul hodine. Dneská jož vim určitě, že sem aspoň troško zlobit mosel, šak sem bel klok a belo be divny, debech ta'tka sem tam nevetočel.

Dež se mně to podařelo, třeba nechtě, poznal sem to levko. Tata zakólel očema, zbronátněl a kromě jož zmíněných slovech o pohlavkách předal těžší kalibr: „Te, přestaň, nebo tě praštím, že zhltněš nohe a kolenama se odáviš!“ To dež zaznělo, jož sem věděl, že sem přestřel. A jenom blbě pušo be pokračoval v provokacích. A já sem bel blbě pušo! Takže pak jož moc říkání a hesel nenásledovalo. Zato sme měle moc pěkný, vic jak metrovy kréčovsky pravitko, kery se, potvora, né a né zlomit. Dež si spomeno, jak sem te svy rodiče nekde trápil, věřte mně, že je mně kolekrát až stedno a jenom ta věmlova, že sem bel jak v s e c i

táci, snad' muže obstát. Jož sem mockrát mlovil o moji pani očetelce, kerá mě tak milovala, že mě notivala chodit do recitačního króžko Radosť, abech tam bel za hvězdo. Nemosim vám říkat, že mně to žádnó radost' nedělal, protože ona nás fackovala běžně. Spominám, jak mně jedno řekla zvěšeném hlasem: „Zdělě si bryle, te jeleňo!“ A já než sem si je zdělal, ležele pod klavirem. Dospělo to jedno k temo, že sem se rozhodl jit za školo. Počkal sem ráno, až naši odendó do práce, přeslikl sem se zasé zpátky do pyžama a zalezl pod dochno s bezvadno knížko, keró sem měl od večera rozečtenó. Přece nepudo do škole, kde stěně jož znám všecko, dež se mužo dozvědět, jak to belo s tema paprskama smrti, no né? Čtl sem a čtl, až po drohé hodině odpoledni sem to sklapl cely p ř e č t e n y

s nádhernó katarzó v došece, kerá přecházela decky po přehlтанé knížce. Oblíkl sem se teda do normálního oblečení a dělal, že sem zrovna přešil ze škole. No nebodo to zdržovat, prolátlo se to hned' drohé deň, dež pani očetelka skázala našem, že co jako se mnó v pátek belo, že sem nebel ve škole. Následoval hezké nedělni odpoledni véslech, keré se protahl až do hloboké noce, a o keryho sem bel jak ten partyzán, protože mužete říct, že ste si potřebovale dočist, jak to cely dopadne? No nemužete, tož sem držel pesk. To pak tatik říkal hodně všelejakech ponočení do ževota, kery mně ale moc v palece neotkvěle, spiš sem je pak citěl na prdele. A na kolenách, protože sem mosel klečet. Dneská je mně jasny, že naši měle pravdo, dež se mě snažele vklóct do hlave, jak se mám chovat. Já to dneská dělám, ale take mně je dneská vic, než jim tenkrát. No a tajak naši, e já se snažim svém potomkum cose do hlaviček vpravit. Sice bez náseli, ale zato s o to menším ócenkem. Tak si řikám, že ten občasně pohlavek, že facka, bele vlastně mnemotechnickó pomuckó. Abe si ten obdarované dobře pamatoval, co se po něm pře té bolesti vlastně chce. Né, že bech bel přítelem fackování, ale meslim, že toto dnešnim děckám trošinko chebi. Zvešování hlaso nepomáhá. Vlidné tón jož vubec né, zákaže všeckyho možnyho só jim pro smich. No ale debech včel řekl, že herda nebo baňa só véchovny prostředke, a nekdo ctižádostivé si to přečtl, možná be mě e odal a já bech šil třeba sedět. Svět je totiž nastavené na octivání děcek bez ohledu na véchovo. Tak vite co? Jak debech nic nefekl. Děkojo za pozornost'.

Malá galérija sloviček

LEGÁT

Dež si spomeno, co říkávate muj děda, že praděda, bábinke a rodiče, nemužo venechat nekolek zaji-mavých sloviček, kerém nehanák nemuže rozomět, debe se rozkrájel na malinky lokše. Nekde to vepadá, že ta naša řeč je tak trocho šifra, tajná a nerozloštělná. Tak třeba legát. Všeci vime z hodin dějepiso, co to takové legát bel. No jistě - velitel římskyho vojska, kery se skládalo z legii. No ale dež vám nekdo řekne, abeste ten legát postavile do kótky, bodete váhat. Teda ve zrovna né, ve to vite, ale cezenci bodó hledět jak hosa do flaške. Jak mám, proboha, postavit velitela do kótky. Neco provedl, že má jit klečet? A kde vlastně ten legát je? Deť žejem jož némiň dva tisice let po starym Řimě, tož co je to za hlópost'? Pro vás, keři takle ovažojó, mám jednodochy vesvětleni. Legát je česke židla. Proč ji Hanáce řikajó zrovna legát, to skotečně netošim. Ešle skrzevá teho, že takové velké velitel se nechával noset otrokama sedá na štokrleti, nebo to slovo pochází z anglickyho leg, což je noha? Tož že be se na tem sedělo, abe se odpočenolo nohám? Těžko říct. Prostě je to legát a tēm to hasne.

Legát je možskyho rodo, je neževotné (a to je právě zaji-mavy, protože ten římské bel životné až moc!) a za vzor má hrad. Ten puvodni ale

měl vzor pán. Takže si to vezkóšime veskloňovat a abesme se zavděčele všec-kém, tak to provedeme pro oba vézname.

Takže ten Řiman:

Legát, bez legáto, k legátovi, pro legáto, legáto!, o legátovi, s legátem.

A včel ta židla:

Legát, bez legáto, k legáto, pro legát, legáto!, o legáto, s legátem.

V množnym čísle só to legá-ti a legáto. A to je rozdíl.

STROP

Nekery slova se pišó inač, než se veslovjój a eště navic majó uplně iné vézname, než nás napadne, dež to vidíme napsany. Jedném z nich je strop. Prvni, co nezaojatyho a nic netošičiho Čecha napadne, dež to vidi napsany bez tech střěšek, je normální strop v baráko, že v bytě. Na stropě visi lustr a bévajót tam rozmáznoty těla moch a komáru, keři nás obtěžovale a neoletěle zavčas.

No ja, ale co je pro Čehuna jedno, to pro nás Hanáke je neco inyho. A strop, keré be měl mět nad o to střěško, je přece zaschlá kriv na raně, keró sme si nekde zpusobile. Só to te krevni deštěčke, kery se nám zhrmóždijó, dež se škrábne, a pomalinko zaštepjój to kužo, z keré vali kriv. Dež je rana větši, je to strop, dež menši, tak strópek. Oproti stropu v baráko, keré nemá opodstatněno zárobnělenko. Strop bez střěške je prostě strop, a je decky velké. No ale protože sme na Hané, skloňovat bodem to

zaschló kriv:

Strop, bez stropo, ke stropo, pro strop, stropel!, o stropo, se stropem.

Pro strop s lustrem plati uplně stěny skloňování a to nám ohromně olehčoje ten pokus o jazekovědo. A to je fajn. (pl)

Buňka na véletě

PETR LINDUŠKA

Opostila šedó kuro jedna buňka mozková. Řekla si, že dá si turo, kde jo jádro zavolá.

A že v mozko, v kerym bela, nefachčela osvěta, obola si dobry botke a odešla do světa.

Přece nekde bode mozek, keré je dost' členité, snad' nebodo do smrti žet v kuře málo rozvitě.

S hozilkem svém přes rameno chodila a dófala. „Kde jož potkám chetró hlavo?“ Začala bet zófalá.

Veškóšela na své póti haldo mozku, moře hlav, ale vésledek jo rmóti. Všode strašně špatné stav.

Navštivila žensky, chlape, chodáke e boháče. Všeco marny, chetróš' chrápe. Buňka dá se do pláče.

A jak o pankéto sedi, smotná, že nemá kde žet, malé chlapec na ňo hledi. Chce se neco dozvědět.

Radoje se buňka šedá, dětská hlava - ideál! Z té se hned' tak vehnat nedá, v človičkovi žeje dál.

Poočení z teho plene: Pěstojme si děti dost, at' nám ledstvo nevehene na lenost' a na hlópost'.

Hanácké kroje doplnily květiny v parku

Setkání Hanáků se letos konalo v Přerově, slavnosti se účastnil i domácí Folklorní soubor Haná Přerov. Foto: Iveta Juchelková

Jubilejním desátým setkáním oslavili Hanáci Den české státnosti. V sobotu 28. září se šli v Přerově v parku Michalov.

PETRA PÁŠOVÁ

PŘEROV

Přehlídka začala úderem 11 hodiny po zehnaním účastníkům a lidovými zpěvy Hanáckého mužského sboru Rovina. O půl hodiny později pak průvod krojovaných Hanáků vyšel do centra města. Šly v něm zhruba dvě stovky lidí od dětí až po nejstarší. „Park Michalov, nedaleko hudebního altánu, má nádherně udělanou květinovou výzdobu, krásně nám do ní bohatě zdobené hanácké kroje zapadly,“ popsal jeden ze spolupředatelů Honza Žůrek z Hanáckého folklorního spolku.

Slavnost odstartovala cimbálová muzika Záletníci dohromady s nejmenšími pěveckými nadějemi Haná. Po zpěváčcích vystoupil sbor Rovina spolu s dudáky Tryhukovými. „Snažíme se dudáctví připomínat, ostatně i na Hané byly dudy jedním z prvních nástrojů

v lidové muzice. Veřejnosti se dále představily soubory od Litvle až po Lipník nad Bečvou nebo Břest nad Kroměřížskem. Návštěvníci akce s námi vydrželi sedět do úplného konce,“ pokračoval Žůrek.

Festival hanáckých tradic doputoval letos do Přerova po předchozích ročnících ve Velké Bystřici, Doloplazech, Tovačově, Prostějově, Zábřehu, Olomouci a Čechách pod Kosířem. Místní folkloristé to uvítali. „Přerov je nedílnou součástí Hané a my jako zdejší soubor jsme to kvitovali s povděkem. Bylo to pěkné. Sice pořádáme Folklorní festival V zámku a podzámčí, ale takový počet Hanáků město nepamatuje. Bylo hezké vidět, že v ulicích ožila skutečná Haná,“ řekl předseda Folklorního souboru Haná Přerov Tomáš Barbořík. Podle něj se zapojili i místní. „Byla to nepřehlédnutelná událost a kolemjdoucím se to líbilo. Na náměstí T. G.

Masaryka v centru města byla vysoká návštěvnost, sešlo se dost lidí, byl jsem rád,“ dodal.

Haná žije

Tradici setkání hanáckých souborů založil před devíti lety tehdejší hejtman Olomouckého kraje Martin Tesařík. Letos se konalo takzvané malé setkání, příští rok se ve stejný čas, tedy 28. září, bude chystat velké Setkání Hanáků, kterého se obvykle účastní více než osm set krojovaných. „Setkání Hanáků pro samotné účastníky znamená možnost se mezi sebou potkat, pobavit se, vyměnit si zkušenosti o krojích, muzice i o fungování souboru,“ řekl Žůrek. Pro veřejnost to je pak připomenutí stoletých tradic, folkloru i toho, jak se mezi sebou jednotlivé dílčí oblasti liší. „Haná je největší etnografický region na Moravě a je na ní vidět různorodost jednotlivých krojů. Setkáváním chceme vzbudit zájem o folklor, ukázat, že Haná žije a tradice nejsou jen jižní Morava a Slovác-ko,“ doplnil.

Část programu se odehrála na náměstí T. G. Masaryka v centru města.

Foto: Iveta Juchelková

Setkávání chce vzbudit zájem o folklor a ukázat, že tradice nejsou jen Slovác-ko a jižní Morava.

Foto: Iveta Juchelková

Na letošní jubilejní setkání přijel pozdravit Hanáky hejtman Olomouckého kraje Ladislav Okleštěk.

Foto: Iveta Juchelková

Kluzovské hody budou nově jednou za dva roky

HAŇOVICE

Loni oslavily dvaceti-leté výročí, letos se jich ale v Haňovicích na Olomoucku nedočkájí. Listopadové Kluzovské hody budou od příštího roku v novém režimu, uskuteční se vždy jednou za dva roky.

Tradiční slavnost v Kluzově, místní části Haňovic u Litvle, budou až napřesrok. „Loni se konal dvacátý ročník a my si říkali, že do dvacátky je uděláme každý rok, a pak jen jednou za dva roky, aby to bylo pro lidi zajímavější,“ prozradil haňovický starosta Arnošt Vogel. Letos navíc ve vsi budují kanalizaci. „Teď se začí-

nají dělat povrchové úpravy, ale vesnice je tak rozkopaná, že jsme nemohli nic moc plánovat,“ přidal. Kluzovští si ovšem přátelské posezení ujit nenechají i bez oblíbeného veselí. „Připravují něco malého. A tak to asi i bude do budoucna. Jeden rok bude něco menšího, druhý bude větší. Zjišťujeme, že dělat takové akce je sice krásné, jenže z druhé strany s tím má celá vesnice práci a slavnosti si vůbec neuzijí. Příští rok už budou opět klasické slavnosti,“ slíbil Vogel.

Tradiční folklor

Hody se v Kluzově slavily až do první světové vál-

ky. Tehdy to byla třídní akce, kdy v pátek šel průvod vesnicí s živou kozou v čele a nechyběly ani masky. „Kozu se v sobotu ráno zabila a večer se z ní dělal guláš. Pak bylo posezení, tancování s jelitem. Mezi první a druhou světovou válkou šla slavnost pomalu do útlumu, slavilo se pouze v domácnostech a po druhé světové válce zanikla úplně. Opět ji obnovili po revoluci v roce 1989, tehdy se toho ujali starousedlíci. Dnes jde o jednodenní akci s průvodem, zabije se prase, dělají se speciality a pečou koláčky,“ shrnul historii slavnosti haňovický starosta. (paš)

Kluzovské hody byly původně třídní akcí s průvodem, zabíjačkou i veselíci.

Foto z roku 2018: Josef Urban/VMO

Hrát hokej při studiu není snadné, ví kouč

Třetí sezonu trénuje Radim Zbránek hokejový tým Univerzity Palackého. Ve druhé polovině září se s ním pustil do nového projektu české univerzitní ligy. Na svých svěřencích občas pozoruje psychickou únavu způsobenou školními povinnostmi, v práci s nimi mu pomáhá i působení u prostějovské mládeže.

PETR KOMÁREK

OLOMOUC

Do prostředí univerzitního hokeje poprvé pronikl ve Zlíně. Za tamní Univerzitu Tomáše Bati Radim Zbránek hrál a později ji trénoval. Když se tým rozpadl, zareagoval na inzerát z Olomouce. Na Univerzitě Palackého hledali kouče pro nově se tvořící klub a s přerovským rodákem si pláclí. Hráče z druhé nejstarší univerzity v Česku momentálně vede třetím rokem.

Počítat může s týmem schopným konkurovat ostatním soupeřům. Poskládat ho však není snadné. „Při zkoušce hráče vidíte jednu na suchu a jednou na ledě. Pokud nejsou vyhraní, rok nebo dva stáli, případně jsou po zranění, je to sázka do loterie,“ přiznává. Naštěstí má k dispozici dostatečný

široký kádr, z něhož si podle svých slov pokaždé vybere.

Cíl pro první rok nové ligy? Vybudovat stabilní tým

Během loňské sezony se mu se studenty dařilo pravidelně trénovat. S tréninky je ale jinak problém. I proto, že v Olomouckém kraji schází město se dvěma ledovými plochami. „Zatím jsme trénovali v Uničově a Prostějově, kde bydlím. Momentálně hledáme stabilní tréninkové prostory, v úvahu připadají Olomouc, Přerov či Uničov,“ vypočítal Radim Zbránek. Lehké není ani naplánování termínů tréninků. Nejpříjemněji se z trenérova pohledu jeví večerní hodiny.

S Olomoučany se v posledních dvou letech účastnil Evropské univerzitní hokejové ligy. Letos je navíc čeká premiérový ročník české Univerzitní ligy ledního hokeje. Dvaatřicetiletý lodivod

Olomoučtí vysokoškolačtí od letošní sezony startují v české hokejové univerzitní lize. Ta čítá celkem osm týmů, všechny postupují do play-off. Na snímku ze zimního stadionu v Uničově Radim Zbránek druhý zleva v černé bundě.

Foto: Alena Zapletalová/hokej.upol.cz

si pro něj klade za cíl dát dohromady kvalitní tým s dobrou partou, ve kterém bude ke změnám docházet jen zřídka. O postup do play-off se strachovat nemusí, tentokrát do něj postoupí všech osm soutěžících celků.

Srovnání s chlapy je sporné

„Univerzitní liga má slibnou budoucnost. Nepůjde o hokejové amatéry, budou v ní nastupovat hráči, kteří mají zkušenosti z krajských soutěží, zahraničí i druhé ligy. Během studia se některým může naskytnout šance na hráčskou smlouvu

a na konci studia se pak budou moct rozhodnout, jestli se budou chtít věnovat hokeji, nebo vystudovanému oboru,“ domnívá se Zbránek.

Studující hokejisty popisuje jako rychlé, agilní a fyzicky dobře připravené. Srovnání s protějšky z krajských přeborů a druhé ligy organizovaných hokejovým svazem však považuje za sporné. „Tam nastupují zase chlapi, kteří třeba hrávali extraligu, první ligu. Nechybí jim zkušenosti. Nedávno sice Inženýři z Prahy porazili druholigový Děčín, ale srovnání se odvíjí zápas

od zápasu,“ zůstává v hodnocení opatrný.

Důležitou pozici zaujímá v hokeji ze školního prostředí psychika. Hráčům může při utkáních pomoci, stejně jako uškodit. Stačí mít hlavu plnou studia a osobních problémů a psychická únava je na ledě hned znát. „Studovat a zároveň hrát hokej není jednoduché,“ podotýká Zbránek.

Někdy je napětí patrné i mezi mantinely. Posluchači přednášek a seminářů si neberou servítky a nebojí se sáhnout k tvrdé hře. Třesety do konce utkání za stře-

ty a bitky tak nejsou ničím zvláštním.

Radim Zbránek vedle univerzitního týmu udílí pokyny také hokejové mládeži v Prostějově. Angažmá v obou klubech pro něj znamená především radost z odvedené práce. S tvrdohlavostí se někdy potýká u studentů i u dětí. „Každé trénování je práce s lidmi, což není snadné. Trénování dětí a dospělých vás učí komunikaci s hráči každého věku. Někdy je to dost podobné,“ oceňuje s úsměvem muž, který v Praze studuje nejvyšší trenérskou licenci.

Volejbalové kluby z Hané obměnily kádry

Změny nastaly v ženských volejbalových týmech Olomouce, Šternberka, Prostějova a Přerova, které se účastní nejvyšší české soutěže. Do krajského města navíc přišel nový trenér Petr Zapletal.

STŘEDNÍ MORAVA

Trenérský post Olomouce po letech ze zdravotních důvodů opustil Jiří Teplý. U týmu nicméně zůstává jako mentor a pomáhá Zapletalovi, který byl donedávna nahrávačem české reprezentace. Jednačtyřicetiletý kouč už nemůže počítat s Kossányiovou, Košickou, Napolitano-Šenkovou či Sokolovou. Citelnou ztrátou je také mateřská pauza libera Kovařové. Nahradit opory se pokusí například Ukrajinka Burbeljuková, Běloruska Kazáčenková a ex-prostějovská Bezhandolská.

Klub chce obhájit mistrovský titul i český pohár. „Jakýkoliv jiný cíl by byl hrubý alibismus,“ zdůraznil předseda Jiří Zemánek. Trenér Zapletal velkou výzvu přijímá. „Družstvo od začátku upozorňuji, že musíme jít s pokorou

a zodpovědně do každého zápasu. Byla by chyba čekat až na dubnové vyvrcholení sezony,“ uvědomuje si.

Teplého asistent Miroslav Jehlář se přesunul do Šternberka, který také zažil pořádný průvan. S kariérou skončily Lenka Oborná s Ticháčkovou, k tomu se Sokol rozloučil s Hudylivovou, Kaňkovou nebo Hanouskovou. Posily hledal klub hlavně v zahraničí. Jeho dres teď oblékají Karabinovičová z Běloruska, Američanky Kofieová se Sifferlenovou a rovněž Zilbermanová z Izraele. Trenérem zůstal Jan Drešl, který tým provizorně vedl už v druhé půlce loňského ročníku. „Věřím, že soutěž zvládneme a budeme hrát výše bez starostí o záchranu,“ přeje si.

Změny potkaly také Prostějov a Přerov. „Máme sice méně zkušený, ale mladý a talentovaný kolektiv se značným potenciálem. Musíme makat. Základní metou je postup do play-off, tedy nechybět mezi čtvrtfinálovou osmičkou,“ prozradil pro klubový web lodivod Prostějovčanek Lubomír Petráš.

V Přerově zůstaly jen Zatloukalová, Vaňková a Šádková. „Jinak máme všechny tváře nové. Družstvo je ale povahově dobré. Jde o to, aby si vše sedlo do dobrého volejbalového projevu,“ sdělil Přerovské internetové televizi kouč Zubřic Radim Vlček. Jeho vizí je skončit do pátého místa. (kom)

Volejbalistky Olomouce chtějí opět vyhrát ligu i pohár. Ilustrační foto: VK UP Olomouc

HANÁCKÉ STADIONY

Zimní stadion ve Vyškově

Stará a nová. Historie zimního stadionu ve Vyškově by se dala rozdělit na dvě epochy. Původní sportoviště už svému účelu neslouží, dokonce ani nestojí. Místo něj využívají hokejisté a široká veřejnost moderní halu zpřístupněnou před necelými dvěma lety.

Zimní stadion začali Vyškovští stavět v říjnu 1973. Projekt spadl do takzvané akce Z, jeho rozpočet činil deset milionů československých korun. Budování sportoviště, kam se vešly tři tisícovky lidí, trvalo dva roky. Zastřešení ledové plochy provedl závod Stavokonstrukce Vyškov.

Stadion ale až do současnosti nevydržel. V létě 2015 vyškovští zastupitelé rozhodli o tom, že se zbouřá – možnost částečné rekonstrukce padla – a na jeho místě vyroste nová aréna. Demolice starého objektu odstartovala v lednu 2017, ještě v prosinci téhož roku otevřeli ve městě nový sportovní stánek. Má samonosnou obloukovou střechu. Na její štít blíže k parku

a fotbalovému hřišti umístili stavitelé znak města a nápis „zimní stadion“, obojí se při ubývání denního světla dokáže rozsvítit.

Ledová plocha má zase rozměry vhodné i pro mistrovství světa. Vyrábí se tou nejmodernější technologií, která nepotřebuje čpavek. Nebezpečí požáru či výbuchu tak nehrozí. Hrát hokej, případně jen tak bruslit, se ve Vyškově dá i během léta. Led se na rozdíl od stadionů v Olomouci, Prostějově nebo Přerově udržuje celoročně.

U hřiště lze promítat fotografie a videa, umožňuje to ledková obrazovka. Trenéři z vyškovského hokejového klubu, který v hale působí, zase mohou svým svěřencům připravit video-rozbor tréninků a zápasů. Na stadionu mají speciální program se soustavou sedmi kamer.

V sousedství stadionu si lidé mohou zahrát tenis či fotbal. Pro sportovce je k dispozici osmnáct šaten. Dvanáct jich obývají hokejisté, zbytek fotba-

listé, tenisté a volejbalisté. Barevně odlišené kabiny připomínají různé historické události ze světa sportu. „Každá kabina je pojmenovaná po městě, ke kterému se váže nějaký sportovní milník. Takže v případě tenistů se nabízel Londýn, u krasobruslení zase jedna šatna dostala název Sapporo (podle japonského dějiště zimní olympiády, kde se československá výprava roku 1972 radovala ze zlaté medaile krasobruslaře Ondřeje Nepely – pozn. red.). Nechybí ani legendární olympijské Nagano nebo Vídeň a Praha, ve kterých hokejisté získali třikrát titul mistrů světa v ledním hokeji,“ uvedl po otevření tehdejší starosta Vyškova Karel Goldemund.

Do ochozů vyškovské arény si sedne 400 diváků. Další ale mohou stát, takže celková kapacita je výrazně vyšší. Občerstvení přímo v místě sportování nabízí dvoupatrová restaurace Aréna s terasou. Ke stadionu navíc přiléhá parkoviště. (kom)

Pohled na nový zimní stadion v Mlýnské ulici ve Vyškově.

Foto: Dagmar Stryjová/Hanácké noviny